

зло, каква неизмѣрима катастрофа би произлѣзла, ако тѣ наведнажъ промѣнѣха своята физиономия, или изчезнѣха!

Едни отъ социално неприспособенитѣ мечтаятъ, действително, за единъ по съвършенъ редъ въ социалния животъ, искатъ веднага и бързо да се прибѣгне до него, смѣтайки го за възможенъ, не се замислятъ нито за страданията и буритѣ, които ще се подигнатъ, нито за неизбѣжната реакция. А други, въ крайния си егоизъмъ, не признаватъ на подобнитѣ си правото да се стремятъ и да постигатъ. Тѣ искатъ цѣлостната социална машина да служи на тѣхнитѣ лични интереси, не се спиратъ предъ грубото си желание да разрушатъ всичко онова, което е полезно на другитѣ, щомъ е въ разрѣзъ съ тѣхнитѣ интереси. Когато тѣзи егоисти иматъ властта да удовлетворяватъ амбициитѣ си, тѣ сж гибелта на социалния животъ.

§ 2. Социалното чувство.

Все пакъ, социалното чувство е универсално. Въ неведомитѣ дълбини на това чувство живѣе смѣтното съзнание, че всички сме едно и сжщо нѣщо, искри отъ сжщия огънь, вълни отъ сжщия океанъ. Като че ли диханието ни, мжката ни, радостта ни, устрема ни — цѣлото ни „азъ“ е отломка отъ единната душа, мрачни и свѣтли звуци, изтрѣгнати отъ единъ и сжщъ инструментъ. И колкото да е плътна егоистичната обвивка на дадено човѣшко сърдце, все пакъ то не избѣгва моменти, когато чувства мощния трепетъ на всемирната душа, радостнитѣ и скръбнитѣ ѣ звукове, приливитѣ и отливитѣ ѣ; когато то се поглѣща, щастливо, въ